

Niek Kortekaas : "Na mijn academie-opleiding in Rotterdam en verhuis naar Antwerpen, kwam ik eerder toevallig in contact met het theater. Ik was wel eens in de Studio geweest, maar op een dag kwam Tone Brulin hier aanbellen : hij had een schilderij van mij zien hangen en vroeg of ik voor hem iets wilde maken. Dat was het eerste. In Rotterdam heb ik de richting tekenen-schilderen-ontwerpen gevolgd. Al vrij snel kwam ik daar tot de conclusie dat werkelijk alles met ontwerpen te maken heeft. Dat maakte dat ik alle materialen en technieken annexeerde om mijn ontwerpen te realiseren. Ik ben in Rotterdam afgestudeerd met foto's. In Antwerpen heb ik ongeveer vier jaar intensief geschilderd en regelmatig tentoongesteld. De verhouding tussen de 'input' en de 'output' werd echter te groot : zo moest ik in een café gaan werken om mijn verf te kunnen betalen. Eén van de redenen waarom het 'kunst' maken voor mij iets heel irreëls kreeg. Na de Middelheimbiënnale '85 heb ik alleen maar decors ontworpen, het schilderen was organisch overgegaan in scenografie. Ik had een boterham en kon

met de decorbudgetten in feite veel vrijer ontwerpen als met de duurverdiende verf van het café. Ik schilder trouwens nog steeds veel zelf aan de decors want het blijft fascinerend hoe je met verf van een stuk triplex een doorgeroeste plaat staal kan maken. Het blijft een kwestie van verf, patineren en goede smaak."

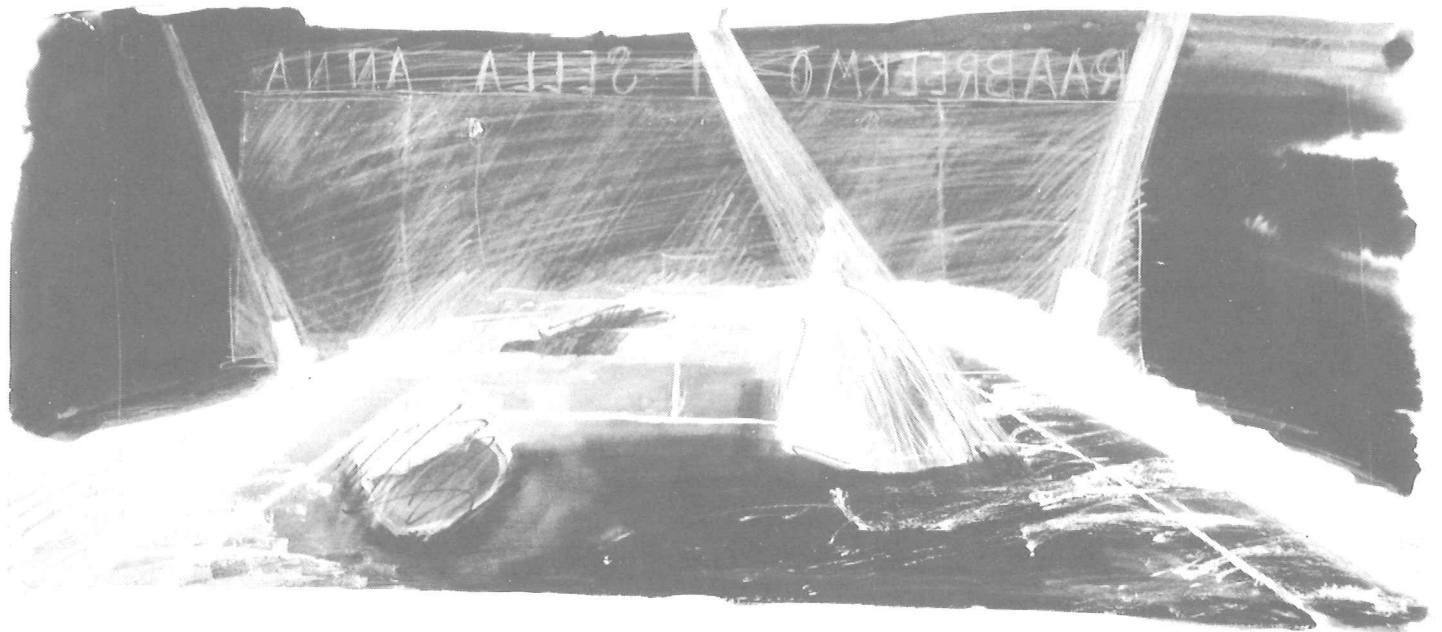
Verpakker van dienst

"Als kunstenaar ben je alleen in je atelier, terwijl je in theater samenwerkt, dat is een wezenlijk verschil. Dat kan, afhankelijk van de mensen, erg stroef of productief verlopen. Productief wanneer er wordt samengewerkt op basis van vertrouwen en respect, en je het gevoel hebt een belangrijk onderdeel te zijn van een proces, hoe je klein je aandeel ook. Dat is een werkverhouding die ik vooral met François Beuckelaers ervaar, ook met Sam Bogaerts dit seizoen. Soms heb ik echter het gevoel dat ik als een soort plaatjesmaker ingehuurd wordt om iets sterker te maken dan het is, een verpakker van dienst, een hulpje. En gaat er veel tijd verloren met de com-

municatie over hoe de verschillende stukjes samengebracht moeten worden. In zo'n geval zou het beter zijn dat één iemand alles onder controle heeft en er geen opdeling gebeurt. Mijn ideaal is dan ook één, twee grote produkties per seizoen te doen en me daarbuiten langzaam maar zeker te ontwikkelen als regisseur/ontwerper. Op voorhand kan je meestal echter moeilijk inschatten hoe het proces zal verlopen : als free-lancer ben je verplicht met steeds nieuwe mensen te werken. Dat maakt het ook boeiend."

"Soms heb ik wel eens periodes dat ik er zwaar tegen opzie om weer de boer op te gaan, en dat ik het liefst in vast ploegverband zou werken samen met mensen die eenzelfde theaterperspectief hebben. Zoals Van Hove en Versweyeld die weten wat ze aan mekaar hebben, en beschikken over eigen budgetten, een ploeg mensen. Het gevaar is dan weer dat je niet buiten het straatje kan denken waarin je terecht gekomen bent en dat je vastloopt. Te lang samenwerken kan dodelijk zijn. Af en toe is het nuttig en nodig je naaste onderuit te halen en iets nieuws te proberen. *Kill your darlings.*"

*1 Kilo Watten
(Grand Theatre
Groningen)*

*Schelpen tennisplein 3 DRIELIET, ANNEZ, HMI.
© NICK STANDA LAMPEN, LANGDRUK NASTUUN.
INGEVULD MET NIET AFGEVOERD.*

*Schelpen wordt gemaakt van rinde
gouste pfeelplaten, minnaalant (cilver) spiegelpapieren*

11.11.1989